

FYLKESMANNEN I NORD-TRØNDELAG
Landbruksavdelingen

Saksbehandler: Alf Einar Fornes

Deres ref.:
Vår ref.: 2003/8334

Vår dato: 09.06.2004
Arkivnr.: 422.4

Det Kongelige landbruksdepartement
Postboks 8007
0030 OSLO

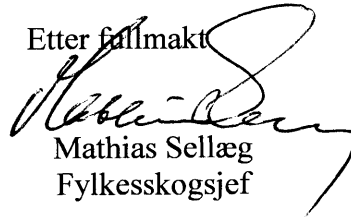
2003	03127	32
Mottatt:	16 JUN 2004	
Saksnr.:	ASR/JVR/EDA	440
Kopi:		
Avdel.:		

Sak 20/04 - Odelslovutvalgets innstilling NOU 2003: 26 om odels- og åsetesretten

Fylkeslandbruksstyret i Nord-Trøndelag har behandlet Odelsutvalgets innstilling NOU 2003:26 om odels og åsetesretten i møte 04.06.04.

Vedlagt oversendes utskrift av fylkeslandbruksstyrets møtebok i sak 20/04.

Etter fullmakt

Mathias Sellæg
Fylkesskogsjef

Alf E. Fornes
Alf E Fornes

Vedlegg

Saksbehandlers telefon: 74 16 82 13

MØTEBOK

FYLKESLANDBRUKSSTYRET I N--TRØNDELAG i Nord-Trøndelag.

Møtedato: 04/06/2004

Sakslistenr: 20

Saksnummer: 170004 10003 AFS

Saksnr. arkiv:

Tidligere behandling:

Eiendom:

Kommune

Gnr Bnr Fnr Snr ID Andel Eiendomsnavn

NORD-TRØNDELAG

Odelslovsutvalgets instilling

PARTER

Hjelpesaker:

Saksutredning:

FYLKESLANDBRUKSSTYRETS BEHANDLING I MØTE 04.06.04:

Saksbeh: Alf E Fornes

Trykte vedlegg:

- 1.Odels- og åsetesretten.
- 2.Odelslovsutvalgets forslag til lovendring.
- 3.Utvalgets syn på om odelsretten bør opprettholdes.

Uttrykte vedlegg:

NOU Norges offentlige utredninger 2003: 26 Om odels- og åsetesretten.

Odelslovutvalgets innstilling NOU 2003: 26 Om odels- og åsetesretten - høringsuttalelse

SAKSFRAMLEGG:

Fylkesmannen viser til oversendt innstilling fra Odelslovutvalget NOU 2003: 23 om odels- og åsetesretten og anmodning om fylkesmannens uttalelse.

Fylkesmannen har konstatert at Utvalgets mandat, i utgangspunktet, var å vurdere om kretsen av odelsberettigede burde innskrenkes, om løsningsfristen burde bli kortere samt om virkningene av odelslovens regler for kvinners situasjon i landbruket. Likeså skulle Utvalget se på om odelsloven medfører en konservering eller "lukking" av landbruksnæringen, hvordan odelsloven påvirker bosettingen og om det var mulig å utforme en formålsbestemmelse i odelsloven, særlig med bakgrunn i ønsket om å tydeliggjøre kriteriene for vurdering av søknader om odelsfrigjøring og om fritak fra bo- og driveplikten. Utvalget skulle også se på hvilke eiendommer som ut fra sitt ressursgrunnlag skulle være odlingsjord, og lov og regeltekniske avklaringer og forenklinger i de offentligrettslige reglene, herunder med sikte på å oppnå kortere saksbehandlingstid ved off. myndighetsutøvelse.

Utvalgets mandat ble til slutt utvidet til å vurdere evt. virkninger dersom loven ble avvirket evt. opprettholdt

Fylkesmannen har konstatert at Utvalget i sin innstilling, etter sitt mandat, har drøftet om odelsretten bør opprettholdes, og dersom den opprettholdes kommet med forslag til ny odelslov. Forslaget til ny lov har en oppbygging som baserer seg på eksisterende lov, men med betydelige endringer.

Fylkesmannen finner det naturlig først å gi uttrykk for sin oppfatning av om hvorvidt odelsretten bør bestå. Deretter komme med sine merknader til utvalgets endringsforslag for den situasjon at odelsretten skal bestå og en får en "ny" odelslov.

Bør odelsretten bestå (jfr. kap. 12)?:

Odelsretten er en privatrettslig særrett for den slekt som gjennom en viss tid har hatt tilknytning til en bestemt eiendom, og slik at det mellom de i slekten som har odelsrett, er en rangordning (prioritetsfølge). Særretten innebærer en fortrinnsrett til å overta odelseiendommen på et arveskifte samt en løsningsrett når eiendommen ved frivillig disposisjon eller tvangssalg kommer ut av slekten. Likeså innebærer odelsretten en løsningsrett for den bedre prioriterte overfor den dårligere prioriterte erverver av eiendommen.

Odelsretten og åsetesretten er fortsatt representativ for de oppfatninger og holdninger som preger store deler av befolkningen. Kan også hevdes at odelsretten og åsetesretten er i strid med prinsippet om likhet, uten hensyn til fødsel og slekt.

Fylkesmannen er av den oppfatning at odelsinstituttets berettigelse må ligge i de fordeler som lovverket gir, og som må oppveie de negative sider ved en vidererøring av odelsretten.

Fylkesmannen har konstatert at Utvalget er delt i synet på om odelsretten skal bestå. Flertallet på seks medlemmer mener at loven bør bestå, mens mindretallet på to medlemmer mener at loven bør avvikles.

Flertallets oppfatning:

Flertallet har lagt til grunn for sitt syn at en fortsatt odelsrett vil gi et bedre landbruk og at dette blant annet har sin bakgrunn i den følelsesmessige tilknytning til gården og den sikkerhet og forutberegnelighet som odelsretten gir. Likeså viser flertallet til at det oftere er en positiv næringsinntekt og høyere næringsinntekt på bruk som drives av odelsberettigede enn på bruk som ikke drives av odelsberettigede brukere.

Odelsretten anføres også av flertallet å ha ført til at landbruksarealer fortsatt eies av enkeltpersoner og at en i mange sammenhenger legger til grunn at odelsretten bidrar til å opprettholde bosettingen i distriktene med lokalt eierskap til landbruksjord. Flertallet mener imidlertid at nedgangen av antallet landbrukseiendommer i aktiv drift vil føre til at landbruket i framtiden vil ha avtagende betydning for bosettingen i distriktene.

Flertallets mener også at for likestillingen mellom kjønnene spiller odelsretten en meget viktig rolle.

Flertallet har konstatert, som et negativt element, at det er et høyt konfliktnivå i odelsretten og høyt følelsesmessig engasjement. I tilknytning til dette anfører også flertallet at odelsretten også gir forutsigbarhet, og at det derfor er grunn til å anta at den i mange situasjoner virker konfliktdempende, særlig der loven gir klare svar.

Flertallets konklusjon er derfor at odelsretten er en viktig del av vår rettslige kulturarv, men at dette ikke i seg selv gir tilstrekkelig grunnlag for å opprettholde odelsretten.

Odelsretten volder i en del henseender problemer slik at konflikter oppstår og således gir enkelte uønskede virkninger. Flertallet mener imidlertid at odelsloven utvilsomt gir flere og tyngre samfunnsmessig gunstige effekter, enn ulemper. Det vises særlig til de sosiokulturelle verdiene i tilknytning til de holdninger og langsiktige målsettinger som preger yrkesutøvere i landbruket, herunder i relasjon til spørsmålet om likestilling og bedre landbruksdrift.

Et annet viktig aspekt for flertallet er at odelsloven bidrar til å ivareta samfunnsmessige verdier på en måte som er forutsigbar for yrkesutøvere i landbruket, og lite utsatt for endringer, slik for eksempel konsesjonsloven har vært de senere årene. Det pekes også på at odelsloven er elastisk i den forstand at den ivaretar samfunnsmessige ønskede virkninger på lovtomme områder.

Avslutningsvis mener flertallet at åsetesretten i dag har begrenset betydning vedr. eierskifte i landbruket. Dette fordi at eiendommer av *næringsmessig betydning* i landbruket, i praksis ikke omfattes av åsetesretten i og med at disse eiendommer i hovedsak overdras mens eieren fortsatt er i live.

Mindretallets oppfatning:

Mindretallet er som flertallet enig i at odelsretten er en viktig del av vår rettslige kulturarv, men at dette ikke i seg selv gir tilstrekkelig grunnlag for å opprettholde odelsretten i dagens samfunn.

Etter mindretallets oppfatning er det vanskelig å føre noe eksakt bevis for de samfunnsmessig gunstige virkninger som odelsretten gir.

Mindretallet mener at det ikke er noen klare skiller mellom arbeidsplass og hjem, arbeidstid og fritid. Dette preger også tilknytningen til gården. Spørsmålet er om odelsretten styrker den tilknytningen på en slik måte at man får et øket samfunnsmessig utbytte av landbruket. Er ikke sannsynlig at odelsretten har noen stor betydning for et bedre landbruk, sammenlignet med det en ville fått uten odelsretten.

Mindretallet mener at de hensyn som ligger bak odelslovens bo- og drivepliktsregler like godt kan varetas gjennom konsesjonslovssystemet. Samfunnets kontroll med eiendomsstruktur og eierforhold mener mindretallet at det som er samfunnsmessig ønskelig, kan ivaretas gjennom konsesjonslov, sammen med jord- og skoglov. I dette lovverket har samfunnet de nødvendige instrumenter, og at det da er et politisk spørsmål i hvilken utstrekning kontroll- og reguleringsmulighetene skal utøves.

En lovbestemmelse om likestilling (flertallets lovforslag) – med den signaleffekt den gir – er etter mindretallets syn ikke en faktor som i våre dager kan tillegges vesentlig betydning når det spørres om det odelsrettslige system bør opprettholdes. Det er heller ikke vanskelig å peke på at odelsretten i mange henseender volder problemer og kan skape skarpe konflikter.

Etter mindretallets oppfatning, i den totalvurdering som må foretas, lar det seg ikke forsvare at, - hvis en legger LD's tall til grunn at – oppimot 80% av landbrukseiendommene, med dyrket jord og store skog og utmarksstrekninger – skal være odelsjord. Dvs. at det gjennom fødsel er en stadig snevrere krets av personer med en fortrinnsrett til disse verdier.

Mindretallet aksepterer, uten at det er nødvendig å foreta noen nærmere kvantifisering – at odelsretten har gunstige effekter, men at disse ikke kan være tilstrekkelige til å rettferdiggjøre bruddet på likestillingsprinsippet. I særdeleshet gjelder dette fordi mange av de påberopte fordeler på en prinsipielt riktigere og på en systematisk og effektiv måte kan ivaretas gjennom andre virkemidler av økonomisk og lovmessig karakter.

Fylkesmannens vurdering:

Fylkesmannen konstaterer at utvalgets flertall har lagt betydelig vekt på at odelsloven bidrar til å sikre at eier og bruker av landbrukseiendom er en og samme person. Dette har tradisjonelt vært et hovedgrunnlag for odelsinstituttet. Begrepet som en "selveiende bondestand" er et uttrykk for disse holdninger.

Realiteten i dag er at andelen leiejord er økende. Hvis en skal reversere dette, - og samtidig tillate en fortsatt strukturrasjonalisering, må antallet landbrukseiendommer reduseres. En har således et valg mellom å prioritere "eier og bruker på samme hånd" eller å opprettholde et relativt stort antall landbrukseiendommer. Ut fra hensynet til bosetting og en verdiskapning preget av mangfold på bygdene er det fylkesmannens mening at hensynet til å opprettholde et relativt stort antall landbrukseiendommer bør tillegges størst vekt.

En slik vektlegging bryter med hva som fram til nå har vært uttalt landbrukspolitikk. Det betyr også at en hovedbegrunnelse for odelsretten faller bort.

Etter fylkesmannens syn har den foreliggende utredning ikke vurdert i hvilken utstrekning odelsloven vil kunne bidra til en mangesidig og mangfoldig eiendomsstruktur i landbruket.

Mye av de vurderinger utvalget har gjort er bygd på problemstillinger som i dag har mindre aktualitet.

Fylkesmannen finner at utredningen ikke er velegnet som grunnlag for å ta et klart standpunkt for om odelsretten er en hensiktsmessig institusjon.

Fylkesmannen mener at det bør gjennomføres en tilleggsutredning hvor man oppdaterer landbrukspolitiske mål og lar denne danne grunnlaget for analysen.

Fylkesmannen har likevel funnet det riktig å gi noen kommentarer til utredningen, selv om utgangspunktet kunne vært bedre.

Fylkesmannen er enig med flertallet i at for landbrukseiendommer av næringsmessig verdi har åsetesretten ingen stor betydning. Dette fordi at slike eiendommer normalt overdras til neste generasjon mens eierne er i live.

Fylkesmannen har også registrert at ca. 27-28% av jordbruksarealene på landsbasis blir drevet ved bortleie (ca. 33,5% når en tar med gårdene som drives ved forpaktning) og at ca. 80% av skogen drives av andre enn eieren (av entreprenører).

I ca. 32,1 % av tilfellene har begge ektefeller arbeid på gården som heltidsgeskjeft. I under 50% (46,7%) har den ene av ektefellene arbeid utelukkende på eiendommen, mens 52,3 % er avhengig av arbeid utenom brukene. Dette tyder på at gårdene etter hvert har en avtagende betydning som arbeidsplass for eier og hans familie og at eier av eget ønske "velger bort" arbeidet på gården, eller er avhengig av arbeid utenom bruket.

Sistnevnte forhold innebærer, etter fylkesmannens vurdering, at den eldste i søskenflokket i en ikke ubetydelig del tilfeller, på bekostning av de øvrige i søskenflokket, vil ha en lovbestemt fortrinnsrett til å overta en landbrukseiendom som i hovedsak vil være en boplass for overtaker. Dette vurderes særlig å være situasjonen på mindre landbrukseiendommer, og som særlig for denne situasjon, kan synes urimelig. I praksis vil dette også innebære overtakelse av eiendommen vil skje til en lav pris (åsetestakst), i disfavør av øvrige søsken. Dette vil også i praksis skje ved overtakelse av eiendommen når eier/selger er i levende livet, selv om en for denne situasjonen ikke har noen lovbestemt rett til overtakelse til en lav pris. At fødselstidspunktet skal gi en økonomisk gevinst i forhold til de øvrige i søskenflokket bryter klart med de generelle regler i arveloven, som likestiller søsken og deres etterkommere m.h.t. arv m.v. Ved en videreføring av loven, og hvor eiendommen har en stadig mindre betydning som arbeidsplass, vil dette legge til rette for skarpe konflikter.

Odelslovens betydning i likestillingsammenheng finner en ikke grunn til å betvile. Dette har en også konstatert at Utvalget er enige om.

Fylkesmannen mener at odelsloven opp gjennom tidene har vært et viktig bidrag til opprettholdelse av bosettingen på landsbygda. Over tid har imidlertid kravet til bopliktens

innhold endret seg, og senest ved lovendring av 4. mai 2001 hvor bopliktens innhold innebærer at det er tilfredsstillende at eier "over tid" opprettholdes seg på eiendommen i minst 50% av tida. Senere har en fått "Ospelt-dommen" som kan tolkes som at kravet til personlig boplikt er på vikende front. Dvs. at boplikten kan oppfylles ved at en annen en eieren bor på eiendommen i den ordinære bo- og drivepliktsperiode.

Driveplikten er allerede for flere år siden bortfalt som en personlig plikt, gjennom at eier kan oppfylle denne ved bortleie av jordbruksarealene for en periode på 10 år.

Ovennevnte har, etter fylkesmannens vurdering, medført at odelslovens betydning, har en stadig mindre betydning som grunnlag for et ønske om at det skal være samsvar mellom eier og bruker. Hensynet bak den *personlige* boplikt er derfor ikke like relevant når stadig større deler av jordarealene blir drevet av andre enn eier, og avvirkningen i skogen også i hovedsak skjer av en andre.

Fylkesmannen finner også å ville vise til at gårdeieren gjennom økonomiske virkemidler stimuleres til å utnytte hele eiendommens inntekspotensiale som normalt ofte også betinger betydelige økonomiske investeringer, og hvor det ut fra hensynet til risiko, både fra eier og lånyter er et ønske om å fradeling av de bygninger, med tilhørende tomt, som investeringene skal skje i. Dvs. at gårdeier jevnlig blir minnet om at han må tenke som en hvilken som helst annet bedriftseier/næringsutøver og hvor en blant annet må se på om organiseringen (blant annet eierform) av virksomheten er tjenlig ut fra det aktuelle behov. Odelsretten vil, etter fylkesmannens vurdering, klart kunne være et hinder for slike endringer. En finner også i den sammenheng å ville vise til at odelsberettiget, etter gjeldene forståelse av jordlovens i § 12, kan være klageberettiget i delingssaker.

Odelsretten, slik en tradisjonelt har sett på denne som en del av vår rettslige kulturarv, er således lite i samsvar med samfunnsutviklingen som krever stadig og raske omstillinger, også innen landbruket.

Det er også en realitet at samarbeidsløsninger i landbruket (som er en politisk ønsket løsning), blant annet gjennom økende antall samdrifter, organisering av driften gjennom leie av maskinentreprenører, både av jordbruksarealene samt skogen gjør at gården får en stadig mindre betydning for eieren som arbeidsplass. Dvs. at gården etter hvert får stadig større betydning for eieren som boplass. Det kan da, slik som anført av mindretallet stilles spørsmål ved om det skal være slik at det gjennom fødsel skal være en stadig snevrere krets av personer med fortrinnsrett til disse verdier (boplassen). Dvs. at det gjennom fødsel vil bli en stadig mindre krets av personer skal ha en lovbestemt fortrinnsrett til å bli eier av ca.80% av landbrukseiendommene i landet.

Fylkesmannen mener også at samfunnets kontroll med eiendomsstruktur og eierforhold kan styres, dersom samfunnet ønsker det, gjennom konsesjonslov sammen med jordlov og skoglov.

En finner også grunn til å anta, slik som anført av flertallet, at de fleste eiendommer fortsatt vil bli solgt innen slekten, selv om odelsretten måtte avvikles. Dvs. at odelsretten ikke vil ha avgjørende betydning for hvem en vil komme til å selge gården til.

Det kan heller ikke, etter fylkesmannens vurdering, være tvil om at odelsretten i mange henseender volder problemer og kan skape skarpe konflikter med stort engasjement og høyt

støynivå. Dette gjenspeiler også i det store antall saker (130) som er behandlet av Høyesterett/Høyesteretts kjæremålsutvalg i perioden 1975-2001. På den annen side kan en si at loven i mange tilfeller kan virke konfliktdepende. Disse problemer kan også ytterligere reduseres gjennom de presiseringer som foreslås av utvalget, for den situasjon at odelsretten videreføres.

Fylkesmannen er enig med mindretallet i at de hensyn som ligger bak odelslovens bo- og drivepliktsregler kan ivaretas på en tilfredsstillende måte gjennom konsesjonslovssystemet slik at odelsloven, ut fra disse hensyn ikke nødvendigvis må videreføres. Til sistnevnte finner en også å ville vise til Ospelt-dommen, avsagt av EU-domstolen, etter at Utvalget avga sin innstilling. Denne dommen, vil, etter fylkesmannens vurdering, også ha betydning for framtiden for den personlige bo- og driveplikten på landbrukseiendommer overtatt på odel.

Under henvisning til ovennevnte vurderinger og til lovens ca. 1000-årige historie mener fylkesmannen at en bør kunne avvente en tilleggsutredning før en tar et endelig standpunkt til om hvorvidt loven bør avvikles eller videreføres.

Odelsretten videreføres/opprettholdes:

For den situasjon at odelsretten opprettholdes finner fylkesmannen å ville gi uttrykk for følgende oppfatning av de mest sentrale endringsforslagene:

Pkt. 6.1.2.2:

Utvalgets flertall foreslår her at nedre grense for odelseiendommer heves fra dagens 20 da dyrka jord til 50 da dyrka jord, alt. 1000 da prod.skog (minst 100 l produksjonsevne pr. da). (mindretallet foreslår her 30 da dyrka/500 da prod.skog). Fylkesmannen er enig i utvalgets forslag til heving arealgrensen til 50 da dyrka/1000 da prod.skog (evt. en kombinasjon av disse). Det vises her til at små bruk i stadig større grad blir en boplass enn en arbeidsplass for eier/overtaker slik at det ikke er grunnlag for en skal ha en lovbestemt fortrinnsrett til å overta boplasser, på grunnlag av fødselstidspunkt eller odel.

Pkt. 6.1.2.4:

Fylkesmannen er også enig i at loven endres slik at samboerskap bør likestilles med samodling mellom ektefeller.

Pkt. 6.2.2.:

Flertallet foreslår her at kretsen av odelsberettigede skal være uendret, mens mindretallet foreslår en sanering av kretsen, slik at bare de som har vokst på gården skal være odelsberettiget. Fylkesmannen slutter seg her til flertallets syn.

Pkt. 6.2.2.:

Utvalget foreslår her at lovens § 20 endres slik at interpellasjonsadgangen også skal kunne nyttes ved salg til andre odelsberettigede. Likeså foreslås at fristen for å gi svar endres fra dagens 6 mndr. til 2 mndr. (har sammenheng med at den alminnelige foreldelsesfrist, foreslås redusert fra 12 mndr. til 6 mndr. jfr. dagens § 40). Fylkesmannen er enig i dette forslag til endring av § 20

Pkt.6.3.3.:

Fylkesmannen slutter seg til at § 21 endres slik at regelen også omfatter til å gjelde ikke odelsberettiget.

Pkt.6.4.4.:

Ut fra hensynet til å sikre dokumentasjon for at odelsberettiget har fraskrevet seg odelen støttes kravet til skriftlighet.

Pkt. 6.7.:

Fylkesmannen slutter seg her til mindretallets forslag om at 10-årsregelen om bo- og driveplikt bør utgå i odelsløsningstilfellene. Dette fordi at det ikke vurderes som logisk eller rimelig at en skal bli "straffet" med dobbelt bo- og drivepliktsperiode, som følge av at en gjort bruk av sin lovbestemte løsningsrett. Fylkesmannen mener at dagens 10-års regel bærer preg av en pønal tankegang.

Retten til løsning må rent faktisk gjøres gjeldene innen en gitt tidsfrist (i dag 12 mndr.). Når situasjonen inntreffer vil odelsløser normalt ikke ha kontroll over. Dvs. når inntre den situasjon av løsningsadgangen evt. må gjøres gjeldende. Det vurderes heller ikke å være grunnlag for å ha en særregel for det tilfellet at eiendommen overtas ved formell løsnings sak.

Pkt. 6.9.2:

Utvalgets forslag om at gjenlevende samboer også skal kunne sitte med odelseiendommen på like linje med gjenlevende ikke- odelsberettiget ektefelle slutter en seg til og en er enig med utvalgets begrunnelse.

Pkt. 6.10.1:

Fylkesmannen er i tvil om det er riktig å redusere fristen fra dagens 12 mndr. til 6 mndr. slik som foreslått. Men under forutsetning av at kjente odelsberettigede skriftlig gjøres kjent med at eierskifte har skjedd vil en kunne akseptere en reduksjon av fristen for å reise odelsløsningssøksmål. Fylkesmannen har forståelse for at ny eier har behov for å klarhet i om vedkommende "får beholde" eiendommen innen så korte frister som mulig. Dette hensyn må veies opp den/de odelsberettigedes behov for rimelig tid til å kunne ta standpunkt til en ofte krevende og vanskelig problemstilling. Ved en så kort frist som 6 mndr., som utvalget foreslår, vil adgangen til løsningssøksmål være utløpt før den/de odelsberettigede blir kjent med salget.

Pkt. 6.14.1:

Fylkesmannen støtter forslaget om at et nytt 1. ledd som innebærer et generelt forbud mot tiltak som reduserer eiendommens verdi, etter at odelsløsningssak er reist.

Pkt. 6.14.2:

Utvalgets forslag til et nytt pkt. i tredje ledd om fordeling av sakskostnadene knyttet til odelstaksten.

Fylkesmannen har for øvrig ingen merknader til de andre forslag til lovendringer.

FORSLAG TIL VEDTAK:

Fylkeslandbruksstyret viser til fylkesmannens utredning og de vurderinger som er gjort i saksframlegget og slutter seg i hovedsak til disse.

Representanten Alstad framsatte slikt forslag til vedtak:

Fylkeslandbruksstyret slutter seg til odelsbruksutvalgets mindretall og tilrår at odelsloven avvikles.

Representanten Staldvik framsatte slikt tilleggsforslag til vedtak:

1. Odelslova bør oppretthaldast, men dei eksklusive rettane bør svekkast noko.
2. Eigartid og areal er ikkje nok for at eigedomen kan reknast som odelseigedom. Det bør og stillast krav til at bruket blir drive av eigaren, - blir ikkje dette gjort kan bruket etter 10-15 år bli frigjort frå odell.
3. Arealkravet bør set fast til 30 da dyrka jord, alt. 500 da produktiv skog.
4. Kretsen av odeslberettigede bør skrenkast inn slik mindretallet gjer framlegg om.
5. Kravet til bu- og driveplikt bør styrkast, (jfr. Pkt. 6-7 i innstillingen).
6. 6. Fristane (for odelsløsning og interpellasjon) bør ikkje bli stuttare.
7. Likestillingskravet bør oppretthaldast, og sambuarar må ha same rett som gifte.

Avstemning:

Representanten Alstads forslag til vedtak fikk en stemme (mot 4).

Representanten Staldviks tilleggsforslag:

- Pkt. 1. Vedtatt med 4 mot 1 stemme.
 Pkt. 2. Vedtatt med 4 mot 1 stemme.
 Pkt. 3. Fikk to stemmer (3 stemte mot)
 Pkt. 4. Vedtatt med 3 mot 2 stemmer.
 Pkt. 5. Vedtatt med 4 mot 1 stemmer.
 Pkt. 6. Vedtatt med 3 mot 2 stemmer.
 Pkt. 7. Enstemmig vedtatt.

Landbruksdirektørens forslag til vedtak ble for øvrig vedtatt mot representanten Staldviks tilleggsforslag under pkt. 1,2,4,5,6 og 7.

FORSLAG TIL VEDTAK
 BLE ENSTEMMIG VEDTATT

ak

Kopi sendt til:

7-06.04

Det Kongelige landbruksdepartement
 Postboks 8007
 0030 OSLO

Sign. Kommune:.....

Fylkesmannen i Nord-Trøndelag
 Sign. Fylke:.....
 LANDBRUKSAVDELINGEN